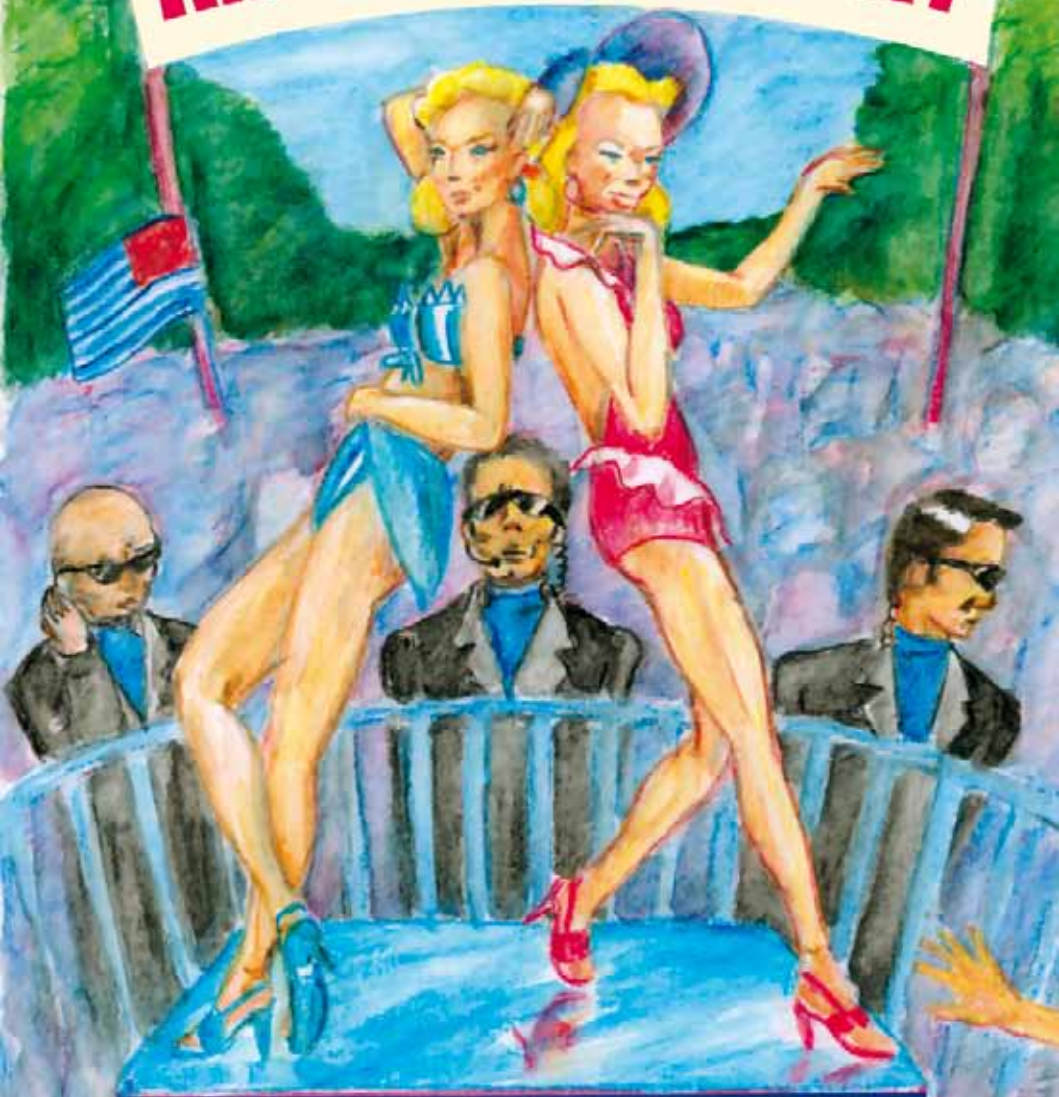

JOTA

AMERICKÉ KRÁSKY

C. D. PAYNE

OD AUTORA BESTSELLERU **MLÁDÍ V HAJZLU**

AMERICKÉ KRÁSKY

C. D. PAYNE

BRNO 2007

© C. D. Payne, 2006
Translation © Markéta Matoušková, 2006
Cover illustration © Jiří Mičkal, 2006
© Nakladatelství JOTA, s. r. o., 2006
ISBN 80-7217-456-8

Všem Nickovým kumpánům

Realita je to, co si vymyslíš.
Nick Twisp

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA

1

Když jsem se doslechla, že mého otce zmiňovali jako možného kandidáta na viceprezidenta za republikánskou stranu, v první chvíli mě napadlo podřezat si žíly. Proč bych si takový věci neměla brát osobně? Jak by se vám líbilo, kdyby se vám nějaké děsně tajemnej agent tajný služby v tmavejch brejlích hrabal v šuplíku s prádlem a měli byste ho ve dne v noci za zadkem? Bylo by to, jako kdybyste měli navíc hnedka několikatery rodiče. Můj život byl nemožnej, už když byl otec pastor první baptistický církve a starosta Rocky Pike v Ohiu. Teď, co je senátorem Spojenejch států, se na mě kámoši dívaj jako na exota.

Pochopitelně, moje ségra, dvojče Carissa (je jí patnáct a půl), je z toho celá bez sebe. Když jsem ji upozornila, že díky každodenní čtyřadvacetihodinové ochraně zůstane pannou o čtyři, možná i o osm let dýl, ani to s ní nehlo. I ti největší proutníci jsou totiž ochotní se kvůli vládnímu dozoru krotit. Jako obvykle se tvářila, jako že je jí to jedno. Asi si vzala k srdci tatíkovu vznešenou myšlenku, že všechno, co má teenager vědět o sexu, se dá shrnout do čtyř slov: Naprostá abstinence — nebo smrt. Já jenom doufám, že není lesba. A jestli náhodou je, tak ať to panebože veřejnosti oznámí před kongresem.

Tadyhle v ranním *Plain Dealeru* čtu, že před odchodem z Národního republikánského kongresu senátor Horace B. Mason (můj otec) představil legislativu, ustanovující, že život začíná v momentu početí, a nařizující, aby si každý přidal devět měsíců ke svému věku. Mně a ségře by to hodně pomohlo, ale stejně bysme nemohly na filmy nevhodný pro děti a mládež. Doprčic.

Táta má nějak omezenější pohled na svět než naše matka. Když byla ve třetáku na vysoký, strávila rok v cizině, ve Florencii, a miluje všechno italský, včetně jmen Antonia (to jsem já) a Carissa. Stejně jako otec je i máma kříženec z extraktu rodu bílejších protestantů anglosaského původu; za svobodna se jmenovala Gloria Druckerová. Snad jenom na středozápadě se pořád dávají takový strašný jména. Po tátovi máme pihiy a taky pro nás vybral pitomý druhý jména: Cara je Esther a já Rachel. Jednou jsem si na cuyahogským trhu nechala vyrýt svůj monogram na náramek, vypadalo to pak jako plechová visačka s označením části těla nebo návod, kde mám náramek nosit — ARM. Moje třetí manželství (uzavřený z lásky) bude rafinovaný spojení s klukem s příjmením na „T“, třeba to bude jeden z krásnejch vnuků Teda Turnera.

Poslední dobou se shodujuj na tom, že vypadáme jako Doris Dayová, co odešla do Hollywoodu a proslavila se svým „ne“ Rocku Hudsonovi. Asi je to těma pihami a drzejma nosanama a Cařinou ušlechtilou povahou. Já si dám nos spravit, no a ségru snad zkazí její kluci, když už se to nepodařilo mně. Bůh je mi svědkem, že jsem se fakt snažila. Pihiy snad vyblednou nebo se můžou chemicky odstranit. Naše postavy i tělesná konstituce našťestí vypadají slibně. Když na sobě zapracujuj, z jedné z nás by se snad mohla vyvinout aspoň trochu okouzlující kráska.

Teď pozor, Cara chce pokračovat ve vyprávění. Sem tam se prohodíme, takže dávejte bacha.

* * *

Dnešní ráno přineslo vzácnou modrou oblohu a sluníčko (oblast kolem jezera Erie vyniká v chrlení mraků). Protože jsme byly — jak řekla Toni — „bělejší než duše naší nevlastní matky“, moje sestra a já jsme ležely na osuškách za domem, dokud se neobjevil Hlídka Dan, to pak Toni navrhla, abychom se přesunuly před dům. Dan Wyandot je student lesnictví na clevelandské univerzitě a zapálený člen Sierra klubu. Vypadá dost dobře. Rozprostřely jsme si osušky na trávu kousek od platanu a probíraly demonstranta, který pochodoval sem a tam s transparentem s ručně napsaným textem: „Bože, zachraň naše lesy před senátorem Masonem.“

„Je otec dneska doma, Toni?“ zeptal se. „Ehm, která z vás je Toni?“

„Já,“ odpověděla moje sestra a stáhla si z ramen šňůrky od opalovaček jako nějaká nemrava z malibské pláže. V Ohio se šňůrky nosí NAHOŘE. „Je uvnitř, Dane,“ zalhala. „Na kongres ještě neodjel. Cítí se šíleně trapně kvůli tvejm odvážnějm akcím.“

„Jenom ať je mu trapně. Chce rozprodat naše národní lesy stavebním společnostem, aby se snížil národní dluh. Chce dát vykácet Yosemiteký národní park, proboha!“

„To je otřesný, Dane,“ odpověděla Toni. „Jsmo na tvý straně, že jo, Caro?“

„Ne tak úplně,“ odpověděla jsem a cítila se trochu nesvá, jak jsem tam ležela v Toniných starých červených opalovačkách před tím strašně sladkým klukem. (Pronikavý pohled jeho modrých očí tebou projede jako motorová pila.) Dovedete si představit, že Toniny opalovačky rozhodně nevybízely k představám. Naštěstí měl Dan oči jen pro mou sestru, ostatně jako většina jedinců mužského pohlaví.

„Toni, mohla bys říct tátovi, aby vyšel ven? Rád bych si s ním promluvil.“

„To by nikdy neudělal, Dane. Nesnáší konfrontaci s dobře informovanějma voličema. Kdybys chtěl, mohli bysme někdy zajít na oběd a prodiskutovat krizi kolem našich lesů. Zaručuju ti, že by pak tvejm zájmům věnoval pozornost.“

„Opravdu, Toni? To by bylo skvělý. Co třeba dneska?“

„Super! Jdu se převlíct.“

Moje sestra si zavázala šňůrky, sebrala osušku a odběhla do domu.

Dan se podíval na mě a na mé tělo. Jeho přízračná přítomnost mě děsila ještě víc, když mě nechránila ségřina schopnost rozptylovat pozornost. „To je neuvěřitelný, že má senátor Mason tak inteligentní a uvědomělý dcery.“

„On sám tomu nemůže uvěřit,“ koktala jsem.

„Vy jste určitě dvojčata.“

„Ano, jsme.“

„Jste... úplně stejný.“

„To bys mohl brzo zjistit.“

Dan zčervenal a popadl svůj transparent.

„Nejsme úplně stejné,“ pokračovala jsem. Nervózně jsem vyhrkla první, co mě napadlo. „Já mám na pravém koleně jizvu — od té doby, co jsem vypadla z auta, když jsem byla malá.“

Dan si soucitně prohlížel moje nohy. „Můžu se zeptat, kolik je vám let?“

„Je nám patnáct.“

„Ale vypadáte mnohem starší.“

„Ne, my jsme... ehm, celkem mladé.“

„Díky, žes to zmínila.“

„Měj se, Dane. Ať se ti daří tvoje práce.“

Usmál se, několik mých vnitřních orgánů se okamžitě rozklepalo a moje pravá ruka samovolně vyletěla nahoru, aby stáhla dolů šňůrku opalovaček. Zastavila jsem ji právě včas.

* * *

Mít dvojče má spoustu výhod. Moje sestra Toni a já jsme vždycky litovaly ty nešťastníky, co dvojče nemají. Musejí se cítit strašně sami. Když jsme byly malé, byly jsme si podobné jako vejce vejci a plno lidí si nás plete pořád. (I když poslední dobou Toni používá trošku víc řasenku a růž.) Dokonce máme podobné sny. Nedávno jsme si porovnávaly své záznamy a zjistily jsme, že nás obě trápí stejné sny o menstruaci, zdává se nám, že jsme si tři týdny nevyměnily vložku a začínáme panikařit.

Když nám bylo osm, Toni a já jsme si slíbily, že se jednou provdáme za dvojčata. Naším nejmilejším snem je mít velkou dvojsvatbu v otcově kostele. Naše družičky a svědci by taky byli dvojčata. Když jsme chodily na základní školu, aktivně jsme navštěvovaly Klub dvojčat v Rocky Pike, kde jsme se seznamovaly s našimi potenciálními manžely a tajně je hodnotily. Nakonec jsme došly k závěru, že náš sen není zrovna moc praktický, protože jsme se vždycky obě zamilovaly do stejného bratra a pak jsme musely přetpět nepříjemné období, kdy jsme spolu nemluvíly, zatímco ta šťastnější z nás, obvykle Toni, si užívala pozornosti dotyčného. U dvojčat mužského pohlaví zřejmě platí, že ty nejlepší vlastnosti získává pouze jeden z bratrů. (Pevně věřím, že to neplatí u žen.)

V naší rodině nejlíp zpívá Toni, ale já doufám, že snesete i můj pokus o písničku. Ti z vás, kteří mají hudební sluch, si můžou přidat melodii.

Já, já, já, jen já,
žiju v světě ega,
frčí individualita,
od Boise do Oswega.

Lepší než jedinečnost
je dualita,
mnohem zázračnější je
dvojí realita.

Jsem dvojče, prostě dvojí,
že by magie?
Mou příbuznou nejbližší
je má vlastní kopie.

Ona je já a já jsem ona,
jakápak sofistika?
Jak nám říká věda,
je v tom genetika.

I když chvíle samoty
osvěží duši tvou,
nezapomeň na bohatství,
které dává síla dvou.

Jsem dvojče, prostě dvojí,
odchylka v množení,
kdyby dvojče měl mít každý,
došlo by k přelidnění.

Já jsem dvojče, to je prima,
důsledek spojení,
víš, nemůžeš být s náma,
to je boží řízení.

Dívala jsem se na CNN, na novinky z kongresu, když někdo zazvonil. Otevřela jsem dveře a přivítala Thoma Kirkwooda. Vešel, popadl mě, pevně objal a přitiskl svá otevřená hladová ústa na mé hladové rty. Ty jeho byly slabě cítit motorovým olejem a silně citrusovou kolínskou. Zůstala jsem naprosto klidná a diplomaticky jsem ho políbila. Jeho velká teplá ruka přistála na mém pravém ěadru.

„Promiň, že jsem ti nezavolal, Toni,“ řekl a nadechl se. Volnou rukou mi zajel pod opalovačky na zadek. „Dělal jsem na autě, a než jsem se vzpamatoval, bylo po půlnoci.“

„To je v pořádku, Thome. Nevadí.“

Thom dal ruce pryč a ustoupil. „Ty nejses Toni!“

„Jak jsi na to přišel?“

„Vypadáš jako Toni, ale seš moc hodná. Ty seš Cara. Jé, promiň!“

„Nic se nestalo, Thome, tohle se stává pořád.“

Byla to pravda. Mám s kluky málo zkušeností a většinou vznikly podobně — nedopatřením, měli mě za někoho jiného. Možná proto se často motám u dveří jen v Toniných starých opalovačkách.

„Kde je druhé Masonovic kotě?“

„Teď zrovna není doma.“

Tmavý mrak na chvíli zastínil Thomův růžolící chlapecký obličej.

„Kde je?“

„Šla s matkou na nákup,“ zalahala jsem. „Je na tebe našťvaná.“

„To jsem si myslel. Co bych měl udělat, Caro?“

„Ber to jako chlap. Buď v klidu. Prostě jí každou hodinu volej.“

„Ok. Řekni jí, že jsem tady byl.“

„Vyřídím.“

„Dík za tu pusu, Caro. Líbáš jako tvoje ségra. Možná líp.“

Samou radostí bych mu dala ještě jednu, ale už se vracel ke svému naleštěnému žlutému Fordu Probe, zagumoval obrovskými pneumatikami a odjel. Nevím, jestli Toni s Thomem spala, ale bylo jasné, že trapné období držení se za ruce už mají za sebou.

* * *

A teď začíná autentická konverzace dvojčat, taková, na jejíž prostudování dostávají studentky lingvistiky tučnej grant, takže nemusej chodit na brigádu do Starbucksu.

Caro, právě jsem byla na pizze s matkou všech, kdo objímaj stromy. Myslím, že je roztomilý, Toni.

Dan je hrozně roztomilej, Caro. O tom není řeč. Ty jeho hebký blondatý chloupky, co se mu kudrnatěj na opálenejch nohách, ty khaki šortky se všema těma srandovníma kapsama a klopama. Móda jde mimo něj, ale stejně je úplně k sežrání. Škoda, že myslí jenom na to svý.

Setkáte se ještě?

Caro, odseděla jsem si tříhodinovou přednášku o managementu lesnictví. Ten kluk ani nemůže vidět žádnou holku přes ty svoje stromy.

Řekla jsi mu, že tu táta už nebydlí?

Jasně, že ne, nebuď labuť. Baví mě, že k nám chodí hlídkovat.

Což mi připomíná, že u nás byl Thom a pořád se omlouval.

To mu nepomůže, Caro. Nezavolal mně dva dny, chlapeček. Teď se bude plazit v prachu.

Já vím, varovala jsem ho. Až Thoma vydusíš, pozvi ho na večeři, udělám špagety.

No dobře, pro jednou by to šlo. Ale nesmí si myslet, že mě opije rohlíkem.

Mimochodem, na CNN dávali předkongresovou reportáž o tátovi. Říkali, že má silnou podporu jižanských baptistů. Proč je táta jižanský baptista, Toni, když žijeme na severu?

No, to má něco společnýho s občanskou válkou a s tím, jak Lincoln zrušil otroctví, někteří lidi to pořád nemůžou vydejchat. Aspoň že se církev omluvila za svou šest generací trvající rasovou bigotnost. Teď už diskriminujou akorát gaye a neposlušný ženský. Zaplaťpámbu, že mě náboženství nikdy nechytlo. Holt, kovářova kobyla chodí bosá a děti duchovních nebejvaj ani trochu zbožný.

Mluv za sebe, Toni.

Zkus se na to podívat jinak, Caro. Kdyby táta dělal do počítačů, chtěla by po nás společnost, abysme uctívaly Billa Gatese? Myslím, že je to dost nefér. Víš co, Caro, abysme si vynahradily svou náboženskou výchovu, až se budem poprvé vdávat, vezmem si afroamerický ateisty.

Ok, Toni, ale černoši ze střední v Rocky Pike jsou omezení maloměšťáci.

Tak si vezmem chlapy z centra Clevelandu, Caro. Pořádný obry — urostlý dvojčata, co maj záznamy v rejstříku trestů.

Tátu by to zabilo. A Mindy by se z toho podělala.

Naše nevlastní matka se nepodělavá, Caro. Je až moc přejemnělá. Její střevo končí v hezoučkým piknikovým koši s barevně sladějema lnějema ubrouskama. Je to barbie — nafukovací prsa, perfektní vinylová kůže, správně osekanej nos, každej Dynelem obarvenej vlas pěkně na svém místě...

Aspoň že si ji táta vzal. Nebyl to jenom flirt. Zachoval se čestně, Toni.

Podváděl naši matku a přitom kázal o posvátnosti manželství. Na tom nevidím nic čestnýho, Caro.

Máma už ho stejně nemilovala.

Ale stejně to pro ni muselo bejt hodně nepříjemný, když se v *Plain Dealeru* dočetla, že její manžel vede kampaň v Cincinnati s úřadující královnou krásy Ohia.

* * *

Zrovna jsme večeřeli, když se máma vrátila z azylového domu pro týrané ženy, který založila a vede v centru Clevelandu. Byla utahaná jako pes. Pozdravila se s námi, ulomila si kousek česnekové bagety, pak se nám omluvila a odešla k sobě do ložnice. Po večeři jsem umyla nádobí, zatímco Toni a Thom se v obýváku dívali na video o bezpečném sexu.

„Mělo by se to jmenovat ‚Bezpečnej sex se zeleninou‘,“ poznamenala Toni.

„Co má jako bejt ta zelená paprika?“ zeptal se Thom. „Jo, už je mi to jasný. No fakt, trochu vypadá jako ‚to‘, hlavně s tou petrželí.“

„Vidíš, pak se zabalí do umělohmotný fólie.“

„Je to trochu, jako když děláš sendvič. Co to dělá s tou mrkví?“

„To má bejt jeho jazyk, blbečku.“

„Už sem se lek. Myslel jsem, že je to jeho...“

„Ne, Thome, ty nedáváš pozor. Podívej se, ta mrkev na sobě nemá kondom.“

„Ahá. To jsem rád, že po mně nechťej, abych si dával gumu na jazyk.“

„A kdo říká, že ne? Možná že to teprv přijde.“

„My chlapi bysme měli povinně nosit vesmírný skafandry, jaký má NASA.“

„S tryskáčema, to by byl úlet. Hele, teď budou nasazovat kondom na okurku. To nemusím vidět. Řekni mi, až to skončí.“

„Ty vole, ta okurka je fakt masivní. To se teda nedivím, že se ten hlasatel tak culí.“

„Nech si to.“

„Ok, už to skončilo, Toni. Ale řekl bych, že ta zelená paprika si teď fakt užije.“

Když video skončilo, máma nám přišla udělat přednášku.

„Thome, viděl jsi to video? Rozuměl jsi, o co tam šlo?“

„Ano, paní Masonová.“

„Antonie, viděla jsi to video a pochopila jsi, o čem bylo?“

„Ano, matko. Už jsem je viděla víckrát, jak víš.“

„Thome a Antonie, chápete důležitost provozování bezpečného sexu a uvědomujete si nutnost prevence přenosu pohlavních chorob?“

„Ano, paní Masonová.“

„Jistě, máti.“

„Thome, dáš mi čestné slovo, že až se intimně sblížíš s mou dcerou, budeš s ní vždycky provozovat jen bezpečný sex?“

Thom polkl. „Ano, paní Masonová, slibuji.“

„Budeš vždycky používat kondom?“

„Ano, budu.“

„Antonie, můžeš mi znovu slíbit, co jsi mi slíbila už dřív, že budeš mít jen bezpečný sex?“

„Slibuju, máti. Jako vždy.“

„Thome, byla bych radši, kdyby moje dcera začala s pohlavním životem, až bude starší. Ale protože si vybrala jinou cestu, dovolila jsem jí, aby si do ložnice přivedla chlapce. Raději budu technickým spoluvínkem, než bych se dívala, jak moje dcera zbytečně umírá. Rozumíš?“

„Bože můj, myslím, že ano, paní Masonová.“

„Dobře. V šuplíku nočního stolku má kondomy a dentální roušky. Užívejte jich ve zdraví. Nesmíš tu zůstat přes noc bez dovození rodičů. Konec přednášky. Bavte se dobře, vy dva.“

„Pokusíme se, máti. Ale nebude to snadný.“

* * *

Už několikrát jsme s Toni mámě vyhrožovaly, že jí dáme inzerát. Jsme toho názoru, že by měla míň pracovat a pokusit se seznámit s nějakým fajn chlapem. Toni se zdá, že začíná být zatrpklá, pokud jde o mužský, a to kvůli tátovi, který se zachoval jako grázl, a všem těm hnusákům a sadistům, pro které vymáhá soudní příkazy, aby se nepřibližovali azylovému domu. Máma říká, že na chlapy nemá čas, ale já si myslím, že se jenom vymlouvá. Jak říká Toni, je na čase, aby hodila své první manželství za hlavu. „Poprvé je to stejně jenom na zkoušku,“ tvrdí moje sestra. „Jenom si v tom omočit nohy.“

Máma se s tátou seznámila, když studovali na Muskingum College. Pěkně konzervativní škola. Říká, že studentky sociologie přitahují studenti teologie, protože se mylně domnívají, že se budou vzájemně doplňovat. Podle Toni by předtím měly varovat všechny učebnice sociologie. Pro člověka s jejími ideály bylo opravdu těžké být manželkou ministra, hlavně v době, kdy táta usiloval o veřejný úřad a začal ji podvádět. Máma je na svůj věk pořád kus, a pokud jde o chlapy, má toho hodně co nabídnout, jen kdyby to zkusila.

Jak uvedla CNN, protože není jasný kandidát, republikánský nomináční proces bude pokračovat i po prvním hlasování, což se nestalo několik desítek let. Aspoň to bude zajímavější než demokratický kongres — demokraté se totiž už předem domluvili, že kandidátem na viceprezidenta bude Greer. Od rána v televizi nebyly žádné záběry s tátou. Je mi jedno, co tvrdí moje sobecká sestřička. Já si myslím, že by bylo super, kdyby se stal viceprezidentem. Nebo dokonce prezidentem!

KAPITOLA

2

Miluju neděle. Thom a já máme celý dům pro sebe. Máma a Cara choděj do azylovýho domu; naše statná podnájemnice, dělnice Lizzie, a ten její cyklista vyrážež do centra. Já samozřejmě využívám velký dávky soukromí, abych se líp seznámila se svým přítelem. Thom je první atlet, se kterým chodím. Je fotbalista, i když mimo sezónu trénuje s týmem zápasníků, aby přišel na lepší myšlenky. Říkala jsem si, že to s ním zkusím, po debaklu s intelektuálama. Chytří kluci z naší školy jsou tak otupělí. Unavuje mě, když se mám stýkat s lidma, kteří v šestnácti zanevřeli na západní civilizaci (ne-li na celou lidskou rasu). Jsou tak nihilističtí, že se ani nesnažej sehnat si nějaký auto. Sorry, ale nevybírám si kluky podle toho, jakej maj skateboard.

Thom říká, že na obránce je moc lehkej, ale já si myslím, že jako partner do postele je pěkně těžkej. Je dobře živenej, měří metr osmdesát a doma má svou vlastní posilovnu. Někdy si připadám jako náplň do sendviče mezi Godzillou a matrací. I když je známo, že latexový kondomy znečitlivujou, Thom má velice rychlou rozehrávku. Deset vteřin po začátku hry zničí obranu, skóruje a pospíchá na taktickou poradu. Rychle nabere sílu a často je schopnej pokračovat ve hře. Ale díky neustálému přerušování může holka ztratit zájem o hru. Ranní skóre: Thom 3, Antonia 0. Opravdu je strašně roztomilej, uvolněnej a dost se podceňuje, což je pro mě povzbuzující, protože můj minulej, Jeff, byl tvrdohlavej náfuca. Jenomže s velkým troubou může bejt o poločase nuda — když má konverzovat, octne se ve slepý uličce. Poslední knížka, kterou četl, byl životopis Knuta Rockna.

Zrovna jsem Thomovi jednu vlepila. Ten chlapík měl tu drzost a navrhl, abysme to dělali se ségrou ve třech.

* * *

Ať se vám to líbí nebo ne, rodíme se zabalení do sítě vazeb. Tak třeba nějaký novorozeňátko je, už když se narodí, něčí teta Florence. Ale když jste jednovaječný dvojče, jste v pasti. Jste navěky připojení, nalepení, spojení, smíchání a za nohu přivázání k obrovskému kusu sourozeneckého betonu. Už jako malinký batole máte významnej protějšek. Narozeniny se vždycky oslavují společně. Dárek si musíte rozbalit rychle, protože někdo další — váš nejlepší přítel i největší nepřítel — dostane to samý co vy a mohl by vás připravit o překvapení. Nakonec, samozřejmě, vás soutěžení unaví a rozhodnete se sourozence odstranit.

Já jsem se o to pokusila, když mi byly čtyři. Žduchla jsem sestru ven z jedoucího auta. Táta nás vezl z výletu do firmy Scio a synové, kde si nechával tisknout kostelní časopis. Byla jsem rozladěná, protože Tyrone Scio (ten nejhezčí syn) nechal Caru, aby zmáčkla tlačítko a spustila tiskařskej stroj a taky aby potřela válce lepkavým „andělským medem“ (zlatým inkoustem). To byla poslední kapka.

Tak jsem rozepla její bezpečnostní pás, trhla klikou a strčila do ní. Moje dvojče vypadlo ven do špinavý břechky McKinley Avenue při rychlosti šedesát sedm kilometrů za hodinu. Pamatuju si, že jsem překvapeně sledovala, jak její hubený nohy, bílý podkolenky a růžový sněhule vyletěly nahoru a potom zmizely dveřma auta. V tu chvíli mě zachvátily hluboký výčitky.

„Moje sestra!“ zaječela jsem. „Vypadla z auta!“

Táta šlápnul na brzdy a moje hlava narazila na opěradlo sedadla přede mnou. Pak si pamatuju kvílení brzd, smyk, bouchnutí dveří, řev lidí a výkřiky mýho otce. Nejvíc bylo ale slyšet buch — buch — buch mýho srdíčka. Absolutní dětská hrůza. Byla jsem tak hysterická, že si záchranáři mysleli, že *já* jsem ta zraněná oběť. Šťastnou okolností pro náš budoucí vztah bylo, že ségra vypadla dveřma na straně spolujezdce. Auta, co jely za náma, prokličkovaly kolem nás. Když se kutálela špinavým sněhem podél cesty, jenom se pořádně odřela.

Měla jsem štěstí, protože Cara si vůbec nepamatovala, proč tak náhle vyletěla z auta. Obě jsme měly skoro stejný modřiny na čele, a tak jsme spolu prožily vřelý období rekonvalescence, který upevnilo náš vztah. A vůbec nejlepší bylo, že jsem kvůli tomu neměla žádný problém. Hodně dlouho po incidentu jsem byla přesvědčená, že to Ježíšova vinylová ruka mě ranou do obličeje o polstrování našeho chevroletu ztrestala za můj zlý skutek. Je to můj největší, nejtemnější tajemství — mám samozřejmě ještě běžný adolescentní erotický tajemství, ale ty už určitě jistí nejmenovaní kluci vyžvanili.

Vy nic neslyšíte — desítky houslí zrovna začínaj hrát mou první písničku:

Někomu vzpomínky na dětství voní nostalgií,
ty mé však vzbuzují hnusnou neuralgii
a ozvěny hlubokých traumat podvědomí
z prožitých dramát období předvědomí.

Už při porodu nás bylo nějak víc,
mé první roky nestály za nic.
Dík porodnické nepravidelnosti
přišla jsem o kouzlo jedinečnosti.

Matka mi těžký úkol připravila,
abych svou kolíbkou s někým sdílela.
Vetřelkyně ani nebyla z jiného vajíčka,
jednovaječnost určila nám sudička.

Co mé potřeby? Byly jiné priority.
Osud mě zařadil do dívčí komunity.
Při krmení člověk se nevyhnul čekací době,
mámina prsa prostřená byla vždy pro dvě.

Hlazení, tulení, mazlení nezbytné —
svůj díl jsem dostala, netvrdím, že ne.
Máti nemohla vrkat jen na mě,
svou dávku muselo dostat i druhé škrvně.

Mé „jediné dětství“ nebylo v pořádku,
vždyť jsem ani neměla nadvládu v kočárku.
A když i tatíčka drahého napůl mít jsem měla,
to už jsem vážně nevydržela.

Život mé sestry život můj ruinoval,
tak jsem si řekla, že to tak nejde dál.
Ano, svůj dětský strach jsem potlačila
a o sestrovraždě se pokusila.

Nehoda sama mě rozrušila,
krvavou obět jsem nečekala.
Nic nešlo hladce jak na drátkách,
jako v mých morbidních představách.

Prosím tě, sestřičko, nezlob se víc,
já jsem se změnila, neboj se nic.
Jsi teď můj parťák, jsi součástí týmu
při sabotování rodičovského režimu.

Začala bych kouřit, aby můj hlas získal barvu, ale všechny ty kar-
cinogeny pustoší dívčí zjev.

* * *

Varieté nevymřelo. Je napůl v penzi a za minimální mzdu jezdí po domovech důchodců cuyahogského kraje. V pondělí ráno se ocitlo ve zrezivělý dodávce, kterou šoférovala paní Gerda Melmorová, ukecaná bábina, dobrovolnice z Cleveland Heights. Prožila neuvěřitelně nudnej život, dokonce i na ohijský poměry nudnej — a má děsnou potřebu nám o něm všechno vyprávět.

Je to moc příjemná paní, Toni. Já moc ráda poslouchám, když vypráví o svých řemeslných výtvorech a o svém početném příbuzenstvu. Jenom by se měla víc soustředit na řízení.

Naopak, sestřičko, pro mě je to občasný dráma na dálnici příjemným narušením úmorného hovoru.

Naši spoluúčinkující jsou taky fajn, Toni. Možná trochu uzavření.

Oni nás nesnášej, Cara mia. Hnedka jak jsme vlezli do auta a paní Melmorová nás představila, jsem vycítila jejich nevraživost. Ti dva snobi nad náma ohrnujou nos.

Byli rozpačití, Toni. A taky nervózní ze svého prvního vystoupení. Já se třásla jako ratlík. To ty jsi působila klidným dojmem.

Proti trémě mám spolehlivej lék. Jakmile na mě jde tréma, vzpomenu si, že makám za 5,75 dolarů na hodinu. A pak je mi naprosto jedno, jakej dojem udělám na publikum.

Ale Toni, já vím, že to tak není.

Jo, když už se o tom bavíme, zrovna měli službu moc hezcí ošetřovatelé. Jejich potlesku si vážím. Jestli jsme se jim líbily víc než Rosemary a Renk, dalo by se s tím něco udělat?

Show začala vystoupením Rosemary Hudnallový, vysoký flegmatický zrzky, která umí žonglovat se třema míčkama najednou, teda pokud sedí diváci naprosto tiše, nepraskne mi bublina, nezačínaj jí měsíčky a bohové koordinace nad ní držej ochrannou ruku. Motání talířem na tyči jí šlo líp, ale když jednou praštila veterána druhý světový polívkovou mísou, paní Melmorová jí to zakázala.

Neměl parkovat své kolečkové křeslo tak blízko pódia, Toni.

A měl mít přílbu, Caro. Druhej vystupoval Renk Pohlsohn, vyhublej kluk, co má obličej jako dravej pták, nos jako velbloudí hrb a výrazný lícní kosti, jako kdyby mu lebka chtěla vylízt ven a říct všem ‚ahoj‘. Pískal melodie ze Západu a přednesl původní dramatický orace „Výlet do Ohia a Erieský kanál od poštovní lodi tažené mulou“.

Renk je napsal sám. Je to fascinující připomínka počátků dopravy zhruba kolem roku 1835.

Hnedka jak nás naše šoférka představila, dali jsme se s hvízdajícím kovbojem do řeči, ale začali jsme nešťastně.

„Renk. To je zkráceně jaký jméno?“ zeptala jsem se mile.

„Renk.“

„To je neobvyklý jméno.“

„Vůbec nic ti nepřipomíná, co?“ zeptal se.

„Známe se odněkud? Do který školy chodíš?“

„Chodím do školy v Chargin Falls. Ne, neznáme se, ale říkal jsem si, že jméno Pohlsohn by ti mohlo být povědomý.“

„Nevím. Říká ti něco jméno Pohlsohn, Caro?“

„Myslím, že ano.“

„Mělo by. Můj otec učil biologii na střední v Rocky Pike. To byl ten chlápek, kterej odmítl učit kreacionismus. Váš táta uspořádal protestní akci, aby ho za to vyhodili.“

„Aha, už vím,“ řekla Cara. „To bylo tenkrát, když byl táta ambiciózní prezident školní rady. My jsme byly malé holky. Mrzí mě, že tvůj otec přišel o práci.“

„Jsme si kvít. Mě zas mrzí, že vašeho tátu zvolili do senátu.“

„Kde teď tvůj otec učí?“ zeptala jsem se.

„Neučí. Pracuje v centru v realitní kanceláři. Řekněte mi, holky, jak to, že jste se snížily k týhle špatně placené službě veřejnosti? S vašima konexema jste si mohly sehnat nějakou příjemnou letní brigádičku. Znáte to, hezky se držet státního korýtka.“

„Neděláme tuhle práci pro peníze,“ řekla jsem ledovým hlasem. „Děláme ji proto, abysme vnesly trochu radosti do života těch míň šťastnejch, než jsme samy.“

Cara zakašlala. „Přesně tak.“

„Já bych brala cokoli, jenom abych v létě nemusela lepit burgry,“ poznamenala Rosemary a nervózně mačkala svý barevný gumový míčky. „Klidně i tohle.“

* * *

No dobře, uznávám. Pocítila jsem něco jako píchnutí úzkosti, když jsem seděla v předsálí osvětleném zářivkami, v bordó saténovejch šatech. Renkovo měkký hvízdání bohatý na vibrato odeznávalo posledněma naříkavejma tónama písně „Colorado Trail“. Byla řada na nás. Ve svým plamenným úvodu paní Melmorová zdůraznila, že diváci maj velký štěstí, protože jim přišly zahrát talentovaný děti tak významnýho muže, jakým je senátor Horace B. Mason, republikán z Ohia.

„Já vím, že vy nejste zrovna nadšení z toho, jak omezuje lékařskou péči,“ řekla, „ale uvítejte teď jeho milé dcery pořádným potleskem.“

Jak jsme přistupovaly k mikrofonům, neubránila jsem se pocitu, že senioři jsou nějakí zmatení.

„To je Doris Dayová!“ vykřikla jedna paní. „Ve spodničce!“

„Páni, musí to s ní jít z kopce,“ odpověděla ženská, která s ní seděla u stolu, a pokračovala v zběsilým háčkování.

„Ta, co bude hrát na akordeon, je její dcera?“ zeptal se postarší pán, kterej maloval prstem.

To už ale Cara (dovolte mi poznamenat, že je o jedenáct minut starší) spustila známou melodii našeho prvního šlágru „Je to kouzelné“.

Nebylo to kouzelné.

Zjistila jsem, že mám nachystanou špatnou stránku not. Tak jsem se usmívala, luskala prstama do rytmu jako Tina Turnerová a nechala Carissu, aby navodila atmosféru strhujícím instrumentálním sólem.

„Určitě přišla o hlas,“ poznamenala korpulentní dáma a rychle pletla růžový chňapky. „To je ten dívokej hollywoodskej životní styl.“

Připravila jsem si správný noty na další píseň a vypálila „A Guy Is a Guy“, jako kdybysme odkazovaly k jistotám lékařské péče. Pak jsme daly písňovou zpověď „Secret Love“, zabrousily do světa okultismu písní „Bewitched“ a sadu uzavřely fatalistickou „Whatever Will Be, Will Be“. Jako první přídatek jsme vybraly zdvořile dvojmyslnou „You Brought a New Kind of Love to Me“. Povzbuzeny slabým potleskem jsme volně přešly ke skromnému finále „I’ve Got a Feeling You’re Fooling“. Radši bych zahrála směs veselejších hitů od Young Dickheads, ale Cara, která vždycky ví, co se hodí a co ne, mi to zatrhla. Hvízdálek od poštovního kanálu ukončil program tklivou melodií „Bury Me Not on the Lone Prairie“. Podívala jsem se na hodinky. Už jsem měla vyděláno přes šest dolarů. Jsem profesionální zpěvačka!

* * *

Jedli jsme svačiny na odpočívadle I-dvěstě sedmdesát jedničky, paní Melmorová studovala mapu a dala pauzu svým hlasivkám. Její volný šaty s potiskem se ve vlhkém větríku vlnily jako plachta.

„Kde ses naučil tak pískat, Renku?“ zeptala se Cara.

„Kde myslíš — na konzervatoři v Rochesteru? Pískání se neučí nikde. Naučil jsem se to sám. Pískal jsem si, když jsem roznášel noviny.“

„Bral sis s sebou skateboard?“ zeptala jsem se.

„Jo, když se to tak vezme.“

„Možná bys ho měl zařadit do svého vystoupení. Mohl bys dělat, že to je poštovní loď.“

„Možná by ses měla naučit slova z paměti, Toni. Nevypadáš moc profesionálně, když je na pódiu čteš.“

„Renk umí celou svou oraci nazpaměť,“ poznamenala Rosemary.

„Obdivuhodný,“ já na to. „Ale ráda bych věděla, jestli musíme navštívit úplně každý zdymadlo mezi Clevelandem a Akronem. Z toho, jak voda plácá o vrata, se mi chce strašně čurat.“

„Mně se tvoje orace moc líbila, Renku,“ řekla Cara. „Mám vážně pocit, jako bychom se vrátili zpátky do starých časů.“

„Díky, Carisso. Tvoje hraní bylo prvotřídní. Je to to nejlepší na vašem čísle.“

„Mně se zase nejvíc líbí ty tvoje muly, Renku,“ prohodila jsem. „Mořit čtyřnohý fakt umíš dobře.“

„Dojíst, umělci,“ zavelela paní Melmorová. „Pane bože, podívejte se, kolik je hodin! Za dvacet minut máme být v Medině. Musím na to šlápnout.“

„Doufám, že budu schopná žonglovat s plným žaludkem,“ zaúpěla Rosemary.

„Nechceš si zkusit vzít míň míčků?“ navrhla Cara.

„Jenom amatéři žonglují se třema,“ odpověděla Rosemary.

„To bude myšlenka pro tento den,“ prohlásila jsem a složila si pytlík od svačiny.

* * *

Když naše vystoupení skončila a když jsme se vrátily do Rocky Pike, malá Amy Czerkooffská od sousedů mávala před naším domem Danovým transparentem a skandovala: „Zachraňte lesy!“ Thom a Hlídka Dan prohlíželi motor nablýskaného žlutého proba zaparkovaného u patníku. Když jsme vylezly z dodávky, zamávali nám a popřáli ostatním trubadúrům dobrou noc.

„V písních je síla, ne v rychlosti,“ poznamenala Toni a políbila svého milého. Dan vykoul přátelsky se na mě usmál úsměvem, který

mi sevřel žaludek. Podvečerní slunce ozářilo jeho opálenou měděnou kůži.

„Jak jde showbyznys?“ zeptal se Dan.

„Baví nás, ale je to únavné,“ odpověděla jsem. „Zítra musí Toni hrát na těžký akordeon a já budu zpívat.“

„Ne, Caro, necháme tahačku doma a bude jenom pískání.“

„Dan zjistil, že mám zkřížený dráty na zážehový svíčke,“ hlásil Thom, zabouchl kapotu a utíral si ruce hadrem.

„To je dobře, miláčku. Ať kluci mluvěj o autech. Nedovolme jim začínat o stromech.“

„To mi něco připomíná,“ povídá Dan. „Mluvil jsem s vaší sousedkou Amy. Říkala, že váš otec tu už roky nebydlí.“

„Co může ta malá vědět?“ divila se Toni. „Vždyť je jí teprve šest. Dovolíte, musíme se jít pomodlit. Musím jít za tátou a pořádně se s ním přivítat.“

„Já taky,“ řekla jsem a zvedla obal od akordeonu. „Ten náš tatulínek nerad čeká.“

* * *

Co se jižanských baptistů týče, myslím, že katolíci jsou lepší. Když se chceš dostat do jejich manažerského týmu, nesmíš s nikým spát (více-méně). Kéž by všichni ti zmatení reformátoři agitující proti celibátu nikdy nedosáhli svého. Jde o to, zabránit kněžím, aby měli děti, aby jejich děti nemusely podstupovat muka a každou neděli poslouchat kázání svých tatíků. To je tak trapný. Ať je téma jakýkoli, vždycky se dojde k závěru, že „Já jsem ok, ale vy jste zkažení hříšníci“. Takže všichni skončíme v pekle — bude to tam horší než šedivá neděle ráno na předměstí Ohia?

Ani mi tak nevadil obsah jako úzkost, kterou jsem cítila během otceva vystoupení. Seděla jsem tam celá sevřená a děsila se chvíle, kdy si otec splete řádky, vyprskne slinu nebo přeskočí řádku, takže vznikne pravá řečnická odpornost. Je jasný, že jsem si ani netroufla podívat se na kámošky, který se občas ukázaly, když je rodiče přitáhli do nedělní školy nebo když byly zvědavý na nějakého kluka ze sboru. Ach bože, říkala jsem si, uchraň mě toho zla.

Po kostele jsme s Carou musely tátovi říct, jak moc se nám kázání líbilo. Protože není zrovna moc dynamickéj duchovní, vždycky potřeboval povzbudit svý ego. Zato slova chvály z jeho úst jsou vzácný jako stolarový bankovky při sbírce. Myslím, že jsem nikdy neslyšela, že by pochválil Caru za to, jak hraje na akordeon. Předpokládám, že nás tím chce očkovat proti hříšný pyše.

Ale mohlo by to bejt i horší. Znáám lidi, co maj oba rodiče pastory.

* * *

Ségra má rande!

To není rande, Toni. Jenom jsem řekla Renkovi, že s ním půjdu do kina.

Našla sis ve slovníku, co znamená slovo ‚rande‘, Cara mia? Stačily pouhý čtyři dny a 23 nezáživnejch výletů po Ohio a Erieským kanálu, aby má ségra dobyla srdce pískajícího kovboje.

To sotva. Jsme jenom kamarádi. Nabídla jsem Rosemary, že může jít s námi, jestli chce. Je mi líto, že zareagovala tak dětinsky.

Nejde mi na rozum, jak to, že moje sestra odmítla pozvání na večeri od krásnýho milovníka stromů a dala přednost mladýmu Pohlsohnovi.

Vysvětlila jsem Danovi, že kdybychom si spolu vyšli, pravděpodobně bych se do něho zamilovala. Láska nemá žádnou budoucnost, když je ti teprve 15. Čeká tě jenom dlouhý a zbytečný srdcebol. A proto, i když mi to nesmírně lichotilo, musela jsem jeho pozvání odmítnout. Zdálo se mi, že mou odpověď považoval za neobyčejně rozumnou.

Vy jste oba padlí na hlavu. A jak tě pískálek na to vaše páteční kamarádské setkání přesune do kina?

Půjčí si auto od svého táty.

Renk má řidičák?

Jasně. Je starší než my, Toni. Je mu 16.

Tomu osamělýmu pískálkovi že je 16? Vypadá, jako by mu bylo 12, ani o den víc!

To od tebe není fér. Je milý, inteligentní a já se těším, že ho líp poznám.

Neříkej mi, že se s ním hodláš vyspat?